

licul

Humor și satiră

Biblioteca Centrală Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscritele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Mulți nu cred, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că o grămadă de Români din Sibiiu, întâlnindu-se pe strade, se uită unul cătră altul cu spatele, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că călugării și celibii au copii, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că Popea a ajuns în scaonul episcopiei din Caransebeș prin meritele metropolitului Miron, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că metropolitul Miron aruncă, în cei-ce dau în el cu petrii, cu pâne, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că Simion Popescu luând frunză-n buză și lumea-n cap, bisericii archidiecesane gr. or. din Transilvania s'a făcut mai multă daună, decât, când toți lingușitorii metropolitului Miron 'și-ar lega o peatră de móră de gât, și, pentru binele bisericii, s'ar arunca în Dunăre, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că metropolitul Șuluț a semănat Ovrei în Blaj, și tot e adevărat, că, sub metropolitul Vancea, Ovreei seceră fructele sudórei Românilor din Blaj și jur!

Mulți nu cred, că Inapoimergetorul Ioan dela Arad pâșește mai sigur înainte decât toți Tribuniștii, sus dela Macmahon Diamandi până jos la măturătorul localității Institutului Tipografic, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că Blaremburg a produs în România asemenea activitate, ca și păduchii în unghiile de scărpinat ale țiganului, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că capitolul din Blaj, și consistoriul din strada Măcelarilor, pescuind ad propagandam fidem, lucră la nimicirea neamului românesc, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că agricultorii din Ungaria sunt iobagii Ovreilor, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că germanismul e pe cale a înlocui în România fanariotismul de odinioară, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că Românii din Bucovina și de și devin streini pe moșia strămoșască, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că ceea-ce omul înveță de silă bucuros uită fără se vrea, și tot e adevărat, că'n Ungaria sunt kulturegyletiști, care, până-î cōda cu porc și codubatura cu cōdă, nu vor înveță minte!

Mulți nu cred, că episcopul Szabo nu merită se aivă un popă ca Dr. Lucaciū, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că protopopul Piso, în administrarea tractului seu, e mai slab decât ori-care din cele 7 vaci slabe ale lui Faraon, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că-n Austro-Ungaria numai Slavici știe scrie românește, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că credința e lipsită de ori-ce știință, și tot e adevărat!

Mulți nu cred, că nevēsta lor se închină la idoli, și tot e adevărat!

Apelul lui Tisza către Rumunyi.

Frații nostri rumunyi iubit	Se știți bine rumunyi frați
Iată ce eu auzit,	Pruncul care nu graiestye
Voi ce pun acuma stat	Nyime nu știți ce'i lipszesty.
Tot cu buzele umflat	Durogás la noi nu place
Și cu munyi in jëb bagat	Concordie vrem și pace
Csak ugyan vați sëturat	Látya Isten barátim
Gye odihna ingyelungat,	Kit gye tare ve iubim
Și gye patul dragalaș	Si kit bine ve dorim.
Botyezet pasivitás	Venyi dare aici la noi,
Capatat már in kap mintye	Spunye ce dore la voi
Gyela tómná inaintye	Gye aveți ori ce durere
Venyi dare	Noi vingyekem cu placere
Și voi iare	Dem la voi tot ce veți cere:
In Pestye la deta nost	Dereptatye
Ca se cereți dreptul vost.	Libertatye
	Egalitatie
	Inviolabilitatye!
Dake igaz acest vestye	És a többi și cele altye
La noi igen kedves este	Iar pentru acestye tótye
Élyen vivat se treiaszke	Viszon dărăpt gyela voi
Țiara mundru vungureaszke!	Numai una cerem noi:
Certat noi már eleget	Pokolba cu limba vost
Ba și'n kap batut boget.	Necioplit selbatyek prost.
Astezi muszáj se pukem	Se vetzați voi limba nost
A trei dake mai vrem	Kare sune kind vorbesty
Dake nu pakem cu voi	Ca un hárfa ingeresty
Nye inghitye pe-amendoi	Magyar aer respirați
Éppen ca si pon galuszka	Magyar szabadság gustați
Az a hunczfut tolvaj muszka!	Magyar kenyér voi munkáti,
Se dem mune hát	Fiți magyar agyeverați,
Că destul am stat	
Noi tot busumflaț.	

Atunci harag va se piare
 Pace între noi sfunt iare.
 És akkor amendoi
 Nu-avem frica noi
 Sem gye Franczug
 Sem gye Muszka

Dem la el în cap cu-on puska
 És megölünk az ebadtát
 Ca pe kinyele turbat.
 Amin élyen se treiaske
 Țiara nost cel vungureaske!

Parlamentarismul sinodal în Reșinari.

Vorbitorul: Observările domnului antevorbitor asupra propunerii mele, numai dela un măgar că dumniului le-am putut aștepta!

Antevorbitorul: Oho! Oho! Retrageți cuventul!
 — Domnule președinte, cer satisfacțiune!

Vorbitorul: Me rog de iertare, și mi retrag cuventul. Eu recunosc că am greșit, pentru-că măgarii strigă „ia,“ nu „oho!“

Nicolae Pricină: Ba n'ai greșit, și eu me rog se se ia la protocol!

Președintele: Eu nu pot lua act la protocol, că în acest sinod se află măgarul!

O voce: Dar' atâta tot s'ar putè constata, că sunt o mulțime de catâri! (Aplause prelungite).

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule cu bondă sură
Nu căuta tu la căldură
Fără jăcă și tot strigă
Că-i căpăta mămăligă.

Dar tu pui nu esci ungur
Să joci tot numai singur
Deci mergi pe coddă călare
La Sân-Nicolaul mare.

Și nu-i merge în zădar
Căci Petrovics Szvetozár
Drept credinciosul preut
Ți-a da bine de beut.

Bând bruderschaft vei striga:
Părinte sfinția ta
Când mai faci procesiune
Dau-ți eu libra de o fune.

Ear la f^oia proiectat^ă
 Și de jidani mult oftat^ă
 Unde adec^ă-i fi redactor
 F^ă-m^ă prim colaborator.

C^ă eu sunt omul cu pont,
 Ți-oi scri articlii de fond,
 Jidanii te-or prea m^ări
 Și ungerii te-or cinsti.

Și pe la procesiune
 Tot eu te-oi purta de fune
 Cum porți catării de fr^ău
 C^ând îi treci preste vr'un r^îu.

Ear apoi pe Petrovici
 Poți se mi-l^ă duci de aici
 Tocma colo-n Bosnia
 C'acolo îi patria.

Și pe drum bate-i ciurul
 Ca Ungurii pintenul
 Și strig^ă-i c^u glas curat:
 Vivat Szvetozar, vivat!

Vivat p^{ân} va redacta
 Proiectat^ă f^oia sa
 Care, ȃic ȃeu și m^ă jor
 Va fi un fel de „Viitor.”

De altfel ca Szvetozar
 Mai sunt mulți popi la altar
 Carii dup^ă vrednicie
 Nu-s^ă demni nici de cr^âsnicie.

Astfel e Lazar Comșa
 Din comuna Ribița
 Colo lâng^ă Crișul alb
 In s^ăr^ântocul Z^ărand.

El e lung c^{ât} o t^ânjal^ă,
 Negru-n Iontru și-nafar^ă
 Alb e la p^{er} și la barb^ă,
 Ca m^ărțina de la i^{er}b^ă
 Ear n^{er}avul care-l^ă are
 E alb ca-un fund de c^ăldare.

Din dogmele ce propag^ă,
 Eat^ă celea mai cu vlag^ă:
 — „Nici aceea nu-i femeia
 Care nu-și mai ține o cheie
 S^ă m^ân^ânce și se beie
 Pe b^ărbat dracu se-l^ă iee!”

„Nici aceea nu-i nevast^ă
 Care nu-și ține-o ferest^ă
 Deschis^ă pentru dr^ăguți
 Care vin n^optea desculți.

„Nici acela nu-i b^ărbat
 Care nu ^âml^ă tot beat
 La nevestele din sat
 S^ă vad^ă cum s'o culcat.”

Acestea-i sunt dogmele,
 Apoi cu țiganele
 Cum e Treșia Piper
 Fac din dragoste mister.

Că Treja dela Criscior
 Și-o lăsat cioroiu-n țol
 Și s'o dus la Ribița
 La catârul de Comșa.

Treja, ca țiganele,
 Iși ridică hainele
 La cei ce ó-ar înfrunta
 Pentru traiul cu popa.

Odată s'au întemplat
 Că în târgul dela Brad
 Popa și cu țiganca
 Intr'un birt se desfăta.

Atuncia-mă dă preste ei
 O ciurdă de puradei
 Ear a țigăncei țigan
 Amenința din ciocan:

„Popă esci orî căne esci,
 De țiganca-mă necinstesci,
 Hoț, mișel și prepădit
 Esci, dar nu popă cinstit.“

„De te prind, popo, de barbă,
 Te înveț a fi om de trébă,
 Mă fac vlădic peste tine,
 Că-mi faci cortul de rușine.“

Ear astfel amenințat
 Popa nost s'a spăimântat,
 Prin feréstă a sburat
 Și raita pân la el în sat.

El cu țiganca-i se cértă,
 Ba ea se pune se-lú bată,
 Odată l'a văruiț
 Și în Criș l'a uluit.

Alte fapte scândăloșe
 Și necuviințe grețose
 Comite acest gligan
 Mai spurcat ca un țigan.

Fetele care le are
 Le-au însușit o purtare
 Ca a lui de minunată
 Incât Crișul le arată.

Bradul și baia de Criș
 Martore-să că pe furiș
 Fetele popii Comșa
 Esercită dragostea.

Și-ncă sē cred prea alese
 Demne de-a fi preutese
 Ca și țiganca Treji
 Drăguța popii Comșii.

Pe acest porco di cane
 Ia-lú Mărcuțule, sermane
 Și-lú aruncă-n Crișul alb
 Ca peun bibol codalb.

Crișul de nu l'ar mâna
 Strîngemi-lú în brânca ta
 Da mi-lú strînge preste fâlci
 Pân s'a lăsa de țigănci.

Dacă dór nu s'ar lása,
Tunde-i pèrul și barba
Invață-lú ciure se facă
În țigării se se-ntrecă.

Dar până păgâna-i gură
Mai rumegă la prescură
Les' pe Treja la cioroiú
El — mânânce usturoiu.

Popă de tragma lui Comșa
Este și Bogdan din Mada
Colo-n munții Ianului,
Esta-î popa dracului.

Cu creștinii sè sfădesce
Bea vinars pân îl stroçșesce,
Jócă cărți cu orí și cine
Și face șpuri la vecine.

Slujnicile nu-sú sigure,
De a lui apucătore
Căci este drept credincios
Și mințesce cu prisos.

Slujnicele ce-lú slujesc
De el nu se despărțesc
Pân simțesc darul în sin,
Că Bogdan e bun creștin.

Ia și dela astă mulă
Darul de-a mânca prescură
Leagă-lu de gard și-i dă fên
Că-i porcos — de șî-i bêtrân!

Tot în Zărând se mai află
Câțiva popi buní și de trébă
Cum — fie ertat era
Ion Lasló din Peștera.

El popind în Peștera
Până când nu reposita
Avea o găzdóia alésă,
Pe Sofica — jupânésă.

Dar el se băgă-n pământ,
Și lăsă cu legământ
Tótă averea pământésă
La Sofia se-lú jelésă

Dar văduva Sofia
Cu zestrea ce o avea
Vrea a mai fi preutésă
Căci pețitorii o 'ndésă.

Preotul din Vălișóra
I-ar fi pupat gurișóra
Dar e oprit de canóne
A ținè d'oué cocóne.

Deci norocul favorí
Pe cel din Valea-Iepí
Pe popa Ioan Guga
Care-i ađi cu Sofia.

Guga deci ađi e fudul
Că póte mânca destul
Din zestrea unei vądane
Neoprită de canóne.

Și nu-i are grija nime
Că schimbă la concubine
Ba încă — cei fără minte
I-i ȃic: cinstite părinte.

ȃi-i și tu Mărcuț părinte
Și-i ȃă două-trei plăcinte
Cu laba ta, prea slăvite,
Preste glava cea cuminte.

Bagă-lă Marcule sub ciur
Cu Sofia pe după cap,
Lui pune-i corno de țap
Ear ei pune-i de berbec,

Și mi-i lăgă cu temei
Cu o funicea de teiu
Și fă zvêrc în Criș cu ei!

Marcule, nu te-nțeleg
Cum de nu meri la Hațeg
Și-apoi ajungând aci
Se-ntrebi de Pătru Cia-chi.

El în Riul-alb popesce
Și poporul mi-lă belesce
Papă chiar colectele
Ba mână și lemnele.

El cu dinții care-i are
Orî ce a rȃde ar fi-n stare
Ear gâtlanu-i patentat
Vai mult spir a mai purtat.

Bea și mână cȃt un porc
De lucru nu-i bun de loc,
Dar de pȃrî și de întrige
Nice dracu nu-lă învinge.

Nu-nzȃdar îl chiamă Ciacu
Că e bun prietin cu dracu,
Ear la beata preutésă
Bate până-ntins'o lasă.

De ȃst prea porc luminat
Norodul s'a sȃturat
Și-a scris la vlȃdica
De Ciacu a-i dispensa
Și-orî om cinstit li-a ȃa
Ori ei toți s'or neunia.

Apoi, tu scumpule Marcu,
Sé cunosci pe Pătru Ciacu,
Nu-i cel lucru anevȃie,
Că are gură de oia.

E negru ca un ciurariu
Și-i rînjit cu dinții rari
Are un glas respicat
Sémână a nechiezat.

Apoi e și intrigant
Și vrè a fi și galant
Deci întȃrnă-mi-lă o leacă
De forobrajii se-i trecă.

De-ndreptat nu mai e vorbă
Că fu nouè anî sub dobă,
Șci tȃte cȃniile,
I-i hamiș ca oile.*)

*) Acesta e proverbiul popii Ciachu, hamiș ca oia.

Dar cel pucin se-lă cunóscă	Și sunt unii, Gott sei lob,
Cei ce odată-i credeau,	Cum e și Longin Bertea
Și de el se se feréscă	Care și la dracu-n pod
Ca de oră ce farisău.	Bea cu țiganii spiróica.
Apoi de aci la Arad	Și de n'ar fi beutor
Vei merge pe nemâncat	Ar fi bun învățător,
Că dacă vei fi cuminte	Că fómea o sci răbda
Poți s'ajungi pân la părinte	Ca cei de pânura sa.
Că de când taica Mețian	Pe ăst Longin ia-lă Mărcuț
E Vlădic și căpitan	Și mi-lă pórtă și desculț
Să fac alegeri de popi	La ei în sat dealungul
Mai ca celea de sub plopi.	Să se mire tot omul
Scim cu câtă gălăgaie	Se se mire de Bertea
Fac țiganii vr'o ispravă	Cum amaru lui mai bea
Că toți-să un foc de paie	Când n'are nici ce mânca
Nici unul n'o se concédă;	Mire-se de el lumea!
Așa și la Secusigiu	Mărcuțule te fac dobă
In ăst an s'a întemplat	De nu mi juca un popă
De ales'au popă vrednic	Numit Elie Telescu
Cât și dracul s'a mirat.	Dela Cenadul sərbesc.
Spune deci lui vlădica	El e ca camelionul,
Pre tîni a te candida	Inschimbă pielea și portul
C'alegându-te pre tine	Dar năravul cel din fire
Cel puțin n'are rușine.	Cu greu are lecuire.
Mai jos cu mult de cât popii	Mai întăiu el fu unit
Au se fie dascălii	Cu crieru-ngălmăcit,
Dar totuși au detorință	Dar se făcu neuniat
Să-i imite cu credință.	Căci nu avè de mânca.

Ca popă drept credincios Având mereu câte-un os S'a-ngâmfat, s'a ciocoit Ađi se crede boerit.	Domnișoruca Fema Fata popii Elia Pe gendarmi, ca pe zăvod, I-i amuța la norod.
El are și o fetița Tinără de (XXX) trei crăițe Strîmbă, hîdă și sgulită Ca o gâscă ciupelită.	Scosau atuncia de spate Cântăreți din alte sate Gendarmii asumuțați De Fema și invitați.
Sciindu-le aste tóte De scire facem la glóte Că în ȕiua de Rusale Am fost noi p'aceea cale.	Purtatau Telescu poștă De minciuni în biserică Ca toți se se-mprăscie Teologii sê remâie.
Fost'am chiar păn la Cenad La cel sêrbesc din Bănat Căci fu serbare domnescă: Și sfințire bisericescă.	Că din domnii teologi Cu Kicsiny prins de dêrlogi, Fema Telescu credea Vre unul a deochia.
Dar părintele Telescu In amoru-i jendăresc Făr jendar nu putu face Prasnicul sfânt și de pace.	Dar cred că s'au înșelat Că nici cel ce a fost mai beat In prea posnașu ei stat Nu s'au mai amorisat.
Pentru a obștei ocară Au scos cu jendarmi afară Cântăreți din alte sate, Pe popor cu pușca-lă bate.	Deci Mărcuț, tu pe Telescu Cu pe cocóna-i Strâmbescu Du-mii tu pe din apoi Cum duci o turmă de oi.
Vlădica păn cuvênta Gendarii în têmplu sta Cu capul acoperit Cum nu s'a mai pomenit.	Și mi-i mână tot de a dura Păn'-va face popa cura Care fără de gendari Nu sci face lucruri mari.

Ear apoi pe Telescu	N'ar fi fost nice chemați
Și pe fica-i Strâmbescu	Necum întrebuințați.
In cassarmă la gendari	Apoi le strigă curat
Mi du ca și pe.... magnați.	Părinte, popă stricat,
Reverenda el, ea iia,	Dute, fi camelion
Țipe și gendarmăria	Că se popesci nu esci om.
O apuce, că se vede	Tu crești că gonind un cor
Făr' gendari nu li se șede	Faci un lucru cumpetat?
Nu, că alt cum la sfințire	Dar-'ți spun, te-ai înșelat,
Gendarmii grețoși din fire	Nasu ți-ai făcut topor!

Topor fie-n veci de veci
 Vai și-amar de lileci!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ómenii se împărțesc de regulă în două clase, în ființe cugetătore, care umblă în două picióre, și în dobitóce cu două picióre, care nu cugetă nimica. În classa celor dintâiu, puțin numérosă, se numără toți ceice nu se țin de numérosă classă a celor din urmă.

Vor fi și la alte neamuri, dar' la noi Români se află ómeni cu două picióre, despre care, după studiile academice, ce le dovedesc cu atestate publice, fie-cine e îndreptățit a crede, că sunt ființe cugetătore, și tot nu e așa. La noi Români din Șovenistia, alias Ungaria, Transilvania și Bănat, ba-n tóte părțile locuite cu nepoți d'ai lui Traian, asli dobitóce academice cu două picióre, care cugetă cu capul superiorilor lor și, pentru pânea de tóte țiile, umblă în patru picióre.

Aceste ființe, sau mai bine, existențe catilinare, cu diplome academice, adeseori ajunse la rang hierarchic, sau

aspirătoare la atare rang, s'au născut sigur în momentul, când mama lor a făcut mătăni, pentru-că ele față de superiorii lor, n'au altă părere, decât părerea aplausului. Tot ce fac superiorii lor, bun sau reu, e sublim. Dacă superiorii lor, strănutând, își umplu barba cu sirup din nas, ele strigă cu entusiasm: Se trăiească! — Tăiețaii cu oțăt dela masa superiorilor pentru atari ființe sunt macaroni cu brânză de Parmezan. Fasolea, mâncată de superiorii lor, în urmările ei vulcanice, sau explosive, pentru nasul supus al acestor ființe, e tămâie și smirnă.

Și atari ființe mai au obrazul a se îngânfa cu păreri proprii în afacerile noastre publice, și a pretinde stima contimporanilor?

E trist, ba e nedemn pentru o ființă făcută după chipul și asemenarea lui Dumnezeu, care, mâncând credința în superiori sei cu lingura, mai face și carieră.*)

---

*) În Blaj, în Sibiu etc., atari ființe manifestează mai multă iubire către femei tinere decât către bărbați bătrâni, și sunt adeseori toleranți față de orice netoleranță.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Sóțe, eu me'nchin lui Vancea!

Pupăză: Lumineze-te Domnul!

Colac: Oho! La credința lui nu me'nchin! Me închin însă la talentul lui în alegerea apostolilor credinței sale, la elementul din care și formează clerul. Fiind dăunăți în Blaj, am vedut clerul capitar, teologii uniformați din internat, tot feciori voinici, sănătoși și frumoși, de 'ți vine se'ți blastămi sórtea, că nu te-ai făcut femeă. Apoi ordinea, ce am observat în biserica din Blaj, unde toți teologii, toți studenții, și tot publicul stă la locul seu destinat oblu ca lumina-n feșnec, și toți privesc la Vancea, ca la Dum-

neșeu! — Îți spun sote, când am vedut tóte este, îmi venea se'mi sar din pelea mea ortodoxă!

Pupăză: Ajute'ți Domnul!

Colac: Oho! — Pilea mea suferc numai orgăsală gr. or! — Dar' când ved, cu ce elemente sănătóse se încujură Vancea, și ce schilodenii atrage metropolitul nostru în jurul seu, îmi vine se me fac renegat!

Pupăză: Dómne dăi minte!

Colac: Credința mea nu produce atâta renegați, câți produce a ta! Eu laud pe Vancea, căși alege ómenii, cu care se'ncojóra, pânăcând lui Mironu nostru îi place se umble printre tufe!

Pupăză: Miron se vede, că imitează pe marele Andreiul!

Colac: Ba vrea încă se'l întreacă, și adeseori face popi, pe care, dacă'i bagi în reverende, nu'i mai veđi, întocma ca și când bagi un purcel în sac!

Pupăză: Ai dreptate sote! — Popa trebuie se fie-n trup și-n suflet un model pentru nobilitarea rassei, așa încât neci unei femei pline de speranțe se nu'i fie frică a se uita la el!

Colac: Adecă nó, nó! — La tine încă se nu se prea uite femeile pline de speranță!

Pupăză: Me, eu nu's popăatedral cum are metropolitul vostru!

Colac: Neci la sate nu'i consult se se sfințiască preoți de statura ta!

Pupăză: Neci de strâmba lemnelor, cum ești tu, nu'i prea mare lipsa pentru generațiunea de la sate — dar' eu me duc sote se'mi ved de economie, că mâne cu legem inul, adio!

Colac: Dute sote! — Numai în cânepă nu te băga, dacă vrei se te mai vadă preoteasa!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu ve sulumeniți!

Nu știu cine a ȃis — dacă nu Calicul însuși — că din frumuseța nevestei sale neci un bărbat nu s'a îmbogătit. — Pentru-n bărbat femea frumoasă e ca și holda frumoasă de lângă drum: O mănâncă vrăbiile! — Câț!

De aceea fetele cele frumoase se mărită anevoe. Așa a fost din vechime, așa-i și aȃi. Tótă lumea știe, că cele trei Grații ale vechilor Greci au murit vîndînd pătrânjăi. Câț!

Eu nu'nțeleg însă cum se mărită aȃi acele fete, care, ca se apară frumoase, se spoesc pe obraz cu feliuri de feliuri de văpsăli. După părerea mea, un bărbat, care sărută o femeă zugrăvită în obraz și pe buze cu feliuri de colori măestrite, nu pôte afla plăcerea naturală a să-

rutării; gustul lui trebuie se fie întrocnat. Numai un mutalău ca coconul Sfeclescu pôte afla plăcere într'un obraz și-n buze spoite cu spurcăciuni cosmetice. Numai el, după ce sărută pe cocóna Sfecla, se întórce cu buzele mânăjite de roșală cătră oglindă, și 'și le linge, ca măgarul, care 'și-a muiat botul în borcanul cu mierea! — Cât!

Femeile, de regulă vor se apară altcum decum sunt, și numai așa se esplică aplecarea lor la spoituri măestrite în obraz și părțile învecinate. Femeile sufer ori-ce atac mai ușor decât atacul la frumuseța lor. Cocóna Sfecla, dacă-i vei đice, că nu-i frumoșă, îți scóte ochii! Cât!

Prostul obicei, de a'și falsifica obrazul cu vâpsăli, a prins înspăimântátóre rădăcini și-n poporul nostru. Mai demult pe la noi numai țigancele, și acele femei, care se mărită mereu, și tot n'au bărbat, își spoiau obrazul cu rumeneli. Ađi, nunumai în clasele dela Paris ale societății nóstre, dar' și-n poporul dela sate s'a încuibat rumeneala. Eu cunosc femei din societatea noastră superióră, care, pe strade, la baluri, la biserică, în teatru etc. pörtă un obraz atât de chindesit cu colori, de cugeți că pictorul Rafael, Mackard, sau Munkacsy, l'a colorat, ear' dimineăta, când se scólă din pat, copii încep a plânge, și mâțele din casă sar de spaimă pe ferești afară. Cât!

Cocóna unui cancelist judecătoresc dela noi are mai multă faină în obraz decât în ladă, și despre fata unui țaran din Sasauj se povestește, că mergënd într'o Duminecă rumenită la joc, un bibol s'a speriat de ea ca d'un parapleu roșu, și, fugind, gata, gata se calce copii de pe uliță. — Cât!

Cu deosebire însă în România obiceiul diabolic de a'și mânăji obrazul cu spurcăciuni cosmetice a ajuns suprema culme a frumseței falsificate. În București, ca și în celelalte cetăți și orașe, sunt femei, care, în fie-care an, aruncă mii de

franci pentru articoli cosmetici importați dela Paris, și și carichiază obrazul de neci bărbatul, neci copiii nu le mai cunosc. Câț!

Așa se esplică ușor și faptul, că-n București, pe șoseuri, pe strade, în biserică, în teatru etc., auți publice dîcîndu-se și arătîndu-se cu degetul: Uite, aceea e cocóna boerului Dovlecescu, și drăguța principelui Fumuranti; a tria de lângă ea e nevésta unui profesor de universitate, și drăguța colonelului Pârjol etc. Câț!

În București, și-n alte părți ale României, sunt dame, care cu văpsăli cosmetice dela Paris întru atâta 'și-au stricat obrazul, de pelea lor e tot ciur, și văpsălile, dela o vreme, nu mai prind. Atunci aceste dame își freacă c'un fel de postav tótă pelea de pe obraz, ca se le crească alta. În casul acesta acele dame se încuie în odaiă, și șed trei-patru săptămâni nevedute, până le crește o nouă pele, și numai după aceea se prezentează în public, ca șerpele, cu o nouă pele. Câț!

Dar' nunumai damele de salon din România, ci și țarencele 'și spoesc obrazul. Dăunăđi am veđut în piața Sibiului o țarancă din România, din părțile Topologului, roșie-n obraz, ca un rac opărit, ba ce ca un rac opărit? — ca doi raci opăriți! — și pe după urechi neagră ca fundul căldării, sau nespălată de ajuns. Se póte însă, că această pretinsă Română din România a fost o țigancă, dar destul că era din România, și-'i sta atît de prost, ca la un harap, la care-'i lipești coji de ou roșu pe obraz. Câț!

Cu tótă lățirea îngrijitóre a spoelii obrazului în părțile nóstre, noi totuși în una privință ne putem gratula. Femeilor nóstre nu le cumpără drăguții articoli de lux și cosmetică, ca în București. Pe la noi credința casnică nu se corupe încă cu daruri d'ale drăguților. De aceea, pe la noi nu se vorbește de cele mai înalte și mai cunoscute dame cu atît de puțin respect, ca în București. Câț!

Pe la noi drăguții nu sunt cu atâta dare de mână, ca în București, și damele noastre dedate ași văpsî obrazul nu aleargă după văpsăli pe la Paris, ci se mulțămesc, ca și Maerițele din Sibiiu (Mia lui Móră Stricată, Lina Budarului) cu așa numita rădăcină „Mațul Cucului” și cu hârtia, în care se vinde așanumitul „Frank-Kaffe.” Căț!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Mórtea e o stare foarte fericită. Asta se pôte deduce din purtarea morților, care, neci în Ungaria, nu se mai plâng de greutățile publice!

* * *

Mustrarea conștiinței nu e altceva decât ochii de găină, sau bătăturile sufletului!

* * *

Cel mai sigur mijloc contra morții timpurii e o viață lungă!

* * *

Mulți nu se însoră chiar și din motivul, pentru-că și iubesc drăguțele așa de tare, încât n'ar voi bucuros se devie sócre!

* * *

Cel mai potrivit timp de a ședeia în cârcimă e înainte de ameadi, după ameadi, și nóptea!

* * *

Omul se nu se teamă de însurat așa de tare, ca de viața casnică!

* * *

Cârnații se fac de regulă prea scurți pentru lungimea vieții omenești!

* * *

După bani își sparg cei mai mulți capul, și totuși ce folos are omul de bani? Dacă n'ai bani, nu ți folosesc nimica, dacă ai, ear' îi dai, și ce folos ai?!

* * *

Creștinul adeverat are totdeauna o mână deschisă cătră deaprópele seu, care e gata a-i pune bani în ea!

* * *

Omul se se bucore de viață până-i tiner și bătrân, pentru-că numai odată se naște, nu mai de multe-ori?

* * *

Omul nunumai cu omenia, dar' și cu hoția o duce mult, dacă nu'l prinde nime!

* * *

Înțeleptul, știind că timpul e ban, se culcă de cu di, și păstrează banii pentru cină!

Dela expoziția din Paris.

Englesul: Cât costă aceea, ce ai la grumazi?

Româncea: Asta o am dela mama domnule, și nu-'i de vândut!

Englesul: Cât costă cu mamăta cu tot?

O noutate.

Tata: Florico, tu ai capătat un frate mititel!

Florica: Tată! — Eu me duc iute se spun mami!

Intr'o cafenea din București.

Óspele: Marcher, adu'mi o cafea neagră!

Marcherul: Cu, sau fără?

Óspele: Ce, cu, sau fără?

Marcherul: Cu, sau fără chibrit — cu chibrit costă
adecă mai mult!

Calendarul Calicului pe anul 1890

cu multe ilustrațiuni, întocmit pentru trebuințele tuturor Românilor din lume, a ieșit de sub tipar, și costă 36 cr. sau 1 franc. Librarilor și tuturor, celor ce comandează cel puțin 10 exemplare, li se dă, în Austro-Ungaria, un rabat de 10 cruceri, în România, un rabat de 40 de bani după fiecare exemplar.

Comandele, numai în bani gata, se fac la librăria W. Krafft în Sibiu.

Pentru abonenții noștri efectuim și noi espedarea calendarului, dacă ni se trimit 5 cr. porto.

Calendarul Calicului e cel mai bogat, cel mai lătit, și garantează o lectură plăcută pentru totă viața.

Administrațiunea Calicului.